

Landsdele. I Resultatet afviger Bestemmelsen ikke væsentligt fra Straffelovens § 306. Slutningsbestemmelsen i Stk. 1 fastslaaer kun en i Teori og Praksis fast antagen Regel, som det imidlertid er fundet rettest udtrykkelig at udtale.

Ny i dansk Ret er imidlertid Bestemmelsen i § 4, Stk. 2 om, at ogsaa endelig idømt, men ikke udstaaet Straf bortfalder, naar en ny Straffelov erklærer det paagældende Forhold for straffrit. Grunden til Bestemmelsen er, at det synes mere rationelt i et saadant Tilfælde ved Lov at hjemle Straffens Bortfald end at nøjes med Adgangen til Benaadning.

§ 5 giver nye Regler for, hvilken *Betydning en Ændring i Straffeloven har for andre Retsfølger* af Forbrydelsen end Straf. Saadanne Regler er nødvendige under Hensyn til, at Forslaget giver en Række tildels nye Bestemmelser om saadanne Retsfølger. Naar man ikke kan nøjes med en for alle disse fælles Regel skyldes det, at hvor Talen er om Foranstaltninger, der lige saa meget træffes i den paagældendes som i Samfundets Interesse, saasom Frafald af Tiltale mod umyndige (Forslagets § 34), betingede Straffedomme (§§ 62—67) og Sikkerhedsforanstaltninger overfor sindssyge og drikkældige Lovovertrædere (§§ 75—78), er det ikke betænkeligt alene at lægge den ny Lovs Ordning til Grund. Det samme synes at gælde de i Retsfølger, der omtales i Forslagets § 79 (Udvisning af Udlændinge), § 80 (Konfiskation) og § 83 (Forbrydelse af Arveret). Derimod synes det efter almindelige Retsgrundsetninger betænkeligt at anvende de i Lovforslaget iøvrigt hjemlede Retsfølger, særlig de i rene Samfundshensyn begrundede Surrogater for Straf, se Forslagets §§ 68—74 om Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring, der eventuelt af Forbryderen kan føles som en væsentlig Skærpelse, paa tidligere begaaede Forbrydelser, medmindre dette allerede var hjemlet ved den ved Handlingens Foretagelse gældende Lovgivning.

§ 6 opretholder Bestemmelsen i den nu gældende Straffelovs § 307, idet den derhos lovfæster den allerede nu i Praksis antagne Regel om ældre Dømmes Betydning for andre Gentagelsesvirkninger end Straf.

Til §§ 7—13. (U. §§ 7—12, jfr. Mot. Sp. 14—26).

I disse Paragraffer gives Regler om *Lovens Virke i Henseende til Sted og Person*. Straffeloven af 1866 bygger væsentlig sine Regler om Lovens Virksomhedsomraade

paa *Territorialprincippet* (Handlinger begaaede her i Landet) dog med en vidtgaende, nærmest paa det saakaldte *Personalprincip* (Handlinger begaaede af danske i Udlandet) bygget Udvidelse (Straffelovens §§ 4—6).

Nærværende Lovforslag gaar betydelig videre. For det første gives der i § 7, Nr. 3, en ny Regel, hvorved der hjemles en vis dansk Straffemyndighed for Handlinger, der foretages paa dansk Fartøj, der befinder sig paa fremmed folkeretlig anerkendt Omraade, hvilket betyder en Udvidelse af den paa Territorialprincippet grundede Straffemyndighed. Dernæst udstrækker § 8 den paa Personalprincippet støttede Jurisdiktion over danske Under-saatter, der i Udlandet har begaaet Forbrydelser, noget videre end Straffeloven, særlig ud fra den Betragtning, at Staten i Almindelighed ikke indlader sig paa at udlevere sine egne Statsborgere og derfor af Hensyn til den fremmede Stat og til sig selv maa paataage sig at straffe for visse Handlinger begaaede af saadanne i Udlandet. Endelig er der i Lovforslagets § 9, jfr. ogsaa § 10, ud fra det saakaldte *Realprincip* eller Beskyttelsesprincip, optaget Bestemmelser om Straf for Handlinger, der begaas i Udlandet og er rettede mod Interesser, som den danske Stat beskytter ogsaa mod Angreb i Udlandet foretaget af Udlændinge.

Lovforslagets §§ 7—9 er affattede i Overensstemmelse med den samlede Kommissions Udkast, dog at Bestemmelsen i § 9 Nr. 2 er omredigeret. § 10, der er affattet i Overensstemmelse med § 7 i den første Straffelovskommissions Udkast, er optaget efter Forslag af et Mindretal indenfor Kommissionen (2 Medlemmer). Bestemmelsen har navnlig saadanne Forhold for Øje, hvor Handling og Virkning ikke falder sammen, og tilsigter at aabne Mulighed for Strafanvendelse i saadanne Tilfælde, hvor Handlingen sker i Udlandet, medens Virkningen indtræder her i Landet, og hvor det, saafremt det ubetinget kom an paa Stedet for Handlingens Foretagelse, vilde være udelukket at anvende dansk Straffemyndighed. Uden denne Regel vilde det saaledes i Almindelighed være udelukket i Tilfælde af at en Udlænding ved et Skud over den danske Landgrænse dræber en Person her i Landet, at straffe Gerningsmanden, selv om han indfinder sig her.

Reglerne i § 11, Stk. 1—3 er ny i dansk Ret, men stemmer med almindeligt Retsgrundsetninger. Med Hensyn til Bestemmelsen i Stk. 4 skal man fremhæve, at ikke